
A NYIRKAI JÓSLAT

" Hét táltos találkozott a nyirkai Hanyban. Két asszonyember, meg öt férfiember. Jó ha ennyien vannak a "Nagy hívás"-hoz. Mert nagy SZELLEM-et szándékoztak idézni, a nemzetre zúdult bajhalmaz miatt. Tudni akarták, meddig tart ez a nyomorúság, meg miképp alakul a jövő. "Nagy hívás" akkor köll, ha az ÉG nem nyilatkozik magától.

A táltos asszonyok egyike "utaztatható" volt.

Fölmenének tehát a Rókadombra, az elhagyott csordakúthoz, az égés szélére. Áldoztak vízzel UKKÓ-nak, tűzzel GÖNÜZ Istenapánknak.

A "látó-halló" táltos asszony nekivetkőzött. A többiek bedörzsölték maszlagbimbóval, hogy ne ostromolják a szúnyogok. Mert nyár volt, és alkonyodott. Nyakába kék ékkövet akasztottak. Az áldozó tűz paraszára zöld borókagallyat raktak. A táltos asszony füstöt lélegzet, a többiek meg rejtőztetőt dunnyogtak. Dobolni, furuglázni nem mertek, a határőrség miatt.

A táltos asszony révületbe esvén átadta fejében lakó szelleme helyét az idézett SZELLEM-nek, hogy az az ő nyelvén szólalhasson.

LÁPKUMÁNJA táltos SZELLEMÉT idézték, mert az idevalósi volt, a mi fajtánk. A táltos asszony először felszökött, de a többiek körbe vették őt, nehogy baj érje. Először csak hebegett, aztán szóval szólta a régi nagy táltos üzenetét:

MÉG ÖT-HÉT!

A medvebocsot lépre csalják és elverik rajta a port.

MÉG NYOLC-KILENC!

A Duna két partján vérben úszik a hulló lomb
és ösvények tapostatnak a hanyatló Nap palástján.
Nevet kiáltanak.
A nevén szólított Öreg tétovázik,
de vállalja sorsát.

Ifjak ragadnak fegyvert, nők és férfiak egyaránt.
Közel a győzelem.
Ekkor megelevenednek az árnyékok.
Az igazi harcosnak kedvét szegik.
Az ügyet Nyugattól-keletig elárulják.
Szerencsés, ki időben kereket oldhat.
Nagy az érvágás!
A Négy Folyó Városának Igaz Emberét kiejtik az ablakon.
A győzők eltanácsolják a kopasz zsarnokot,
és a Vasmacsák Városának fattyát teszik meg helytartónak.

Ő megöleti a Tétovázó Öreget.
Az ifjúságon bosszút áll.

Sokáig uralkodik és megrontja a nemzetet.
Jutalmazák az elvtelenséget,
mindent pénzben mérnek.
A lakás, a ház csak lakhely, nem otthon.
A gyerekek nyűg.

MÉG HÚSZ-HUSZONEGY!

A kétfarkú oroszlán elbődül, de ugrani nem mer.
A mieink is átkelnek a Dunán, ősi földre.
A víg mosoly torz vigyorra változik.
Itthon a földművelést már megtörték.
Még nevén a föld, de cseléd sajátjában.
Lazul a lánc, rozsdásodik a bilincs.

MÉG NEGYVEN ÉS NÉHÁNY!

A Nagykövet cselt vet, összeesküvést sző.
Korábbi ellenfelek összefognak.
Rést vágnak a kerítésen.
Meglazítják a medvebocs láncát,
a kétfarkú oroszlán ketrecének rácsát is.
Nem hálásak.
A vörös tüzet okádó sárkány ebbe belebetegszik.
Harsona jelzi a szabadság kezdetét.
A szürke marhát napos legelőre engedik.
A csorda megszédül a szabadságtól.
A barmok egymást öklelik.
A nép elkergeti a kapuk nyitogatóit.
A Jóindulatú Beteg kerül élre.
Mások intézkednek.
A földművestől elveszik örökét, és dobra verik.
A senkiháziak vérszemet kapnak.

Bitangok tékozzolják a fényt.
Gyülekeznek a dögmadarak.
A Nagy Tengert átröpüli a Napból szálló, galambnak
álcázott karvaly.
Megérkezik a Kánya is - osztzkodni.
Megint terelgetik a népet.
Hiteket erőltetnek.
Szaporodnak a pénzért fönnhangon imádkozók.
BOLDOGASSZONYUNKAT elfelejtik,
buta lúddá tekerítik.
Jaj pedig, ha ISTENÜNK ASSZONY-FELE
elfordul tőlünk, vagy mi őtőle!

A régi Nagy Csata Városában EZEK papjai dűlőre jutnak,
és új lovat nyergelnek.
Összeesküdnek Isten Képmása ellen

a Könyörtelenség Hatalmasaival.
A galambnak álcázott karvaly és a kánya,
Égigérő fára segítik a Kiskanászt.
Szívében király, álmaiban császár.
Szépen szól, rondán cselekszik.
Zsákja feneketlen.
Letaszítják - újra mászik!
A döglött sárkány kutyái új gazdát találnak!

MÉG ÖTVENÖT-HATVAN!

Az íjfeszítő sarja lukas hajóra száll.
Az ő ingével-gatyájával tömik a rést.
Messze jutottak a parttól,
már nem tud kiszállni.
A döglött sárkány kutyáit a Koronázatlan Cár veszi pórázra.
A Szükszavú Tárnokmestert tuszkolják élre.
Saját táborából ütnek pártot ellene,
mert a Koronázatlan Cár úgy akarja.
Paprikajancsiból csinál vezért.
A nemzet túri - nem látja meg rajta
a rángató madzagokat.

A csellel hatalomra segített Paprikajancsi
pofátlanul önkényeskedik, buzerálja a népet.
Nyegle és buta.
A Kiskanász malmára hajtja a vizet.
Jobb ellenfél nincs. A nép túri őket.
Nemes lovag-ősök fehér lilimán
tipródik a nemzet.
A csősz tolvaj, a bakter rabló, a bíró cinkos.
A különb nem viszi sokra, mert irigylik.
Ki-ki rántja lefelé a másikat - az országot együtt.
Lenézett népek mögött kullog a magyar!
A nemzet talpa alatt röpülő szőnyeggé válik a föld!

MÉG HATVAN-HETVEN!

A rátarti úr napszámért kunyerál.
Már mindent elkótyavetyéltek.
Csak alantas szolgálatok maradtak,
égbekiáltó árulások.
Lesznek, kik alattomos ellenséggel
fújnak egy követ.
Bevezetik a hét tevét,
hogy az innen köpködhessen lángot-
a bikát nyergelő asszonyra.
Ebből belviszály is támad, meg külső viszály is.
A Kost Áldozó
két fia tovább marakodik.

a tevék magyar hajcsárai
manó bőrét húzzák Krisztus képére,
hogy megtévesszék a népet,
és aranyra válthassák a félhold csillogását.
Ők a Kost Áldozó, tevét nyergelő
fiát segítik,
más magyarok meg a másikat.
kettészakad a nemzet,
lángra lobban az Ország.

A lángot vér oltja.
Magyar magyart gyilkol,
de a bika hátáról is ide lőnek
a hét teve miatt.
A nép fele elpusztul.
A szomszédok megmozdulnak,
de ugrásra kész a zenélő sivatagok tigrise is.
A megszeppent maradék
UKKÓ-t híjja, a BOLDOGASSZONY-t.
az irigy örül más szerencséjének,
a rátarti nem rázza a rongyot ,
a közönyös siet segíteni.
Ekkor a MAGYAROK ISTENE örül állítja
a zenélő sivatagok tigrisét,
és böcsületes alkuval
visszakerül, ami visszajár.

Új kor veszi kezdetét, minden égtáj felé,
YOTENGRIT, az ŐS-TENGEREK ISTENE nevében.
A JÓ SZOMSZÉDSÁG TÖRVÉNYE győzedelmeskedik

A táltosok közös gondolattal kérdezték : Így van ez megírva- nem lehet-e másképp?

A SZELLEM erre ezt felelé: Minden jövődölés ókumlálás , a múltat meg jelent
összekötő vonás folytatásán, a jövő felé. Megírva semmi sincsen, mert minden
megváltoztatható- ha nem fordultok el ISTENETEK-től és megszívlelitek az ősök
intelveit.

A táltosok megköszönték Lápikumánja táltos szellemének a jövődölést meg
útbaigazítást. Ő távozott, a táltos asszony szelleme pedig visszatért testébe. inni kért.
Sokat ivott, és mély álomba került azon nyomban. A többiek betakarták és strázsálták
hajnal hasadtáig. Akkor lemosták róla a maszlagot.

A férfi táltosok térdet, fejet hajtottak előtte, asszony táltos-társa pedig fejére tette
kezét és rámondta az igaz nő-barátok áldását :

BOLDOGASSZONY oltalmazzon fehérben, zöldeben, feketében!

Ezek után ki-ki hazaméne és tette a dolgát. "